

som naar hun i Butikerne vedblev lystent at omkrese og befingre en eller anden Ting, som havde opvakt hendes Behag, — hun lod den uvægerlig ligge, saasart der var Tale om, at hun selv kunde komme til at betale den.

Ikke en eneste Gang saae hun over til Per. Forgæves sad han og ventede paa et lønligt tilkastet Blik. Han var og blev som Luft for hende.

At hendes Optagethed af Løjtnanten kunde være Forstillelse, et Skalkeskjul, den Tanke faldt ham vel nok ind, men den stillede ham ikke tilfreds. Forøvrigt gjorde hendes Munterhed heller slet ikke Indtryk af at være tillavet, og han var oprigtig forarget.

Hertil kom nu noget andet.

Straks efter, at Philip Salomon havde udbragt de Nygiftes Skaal, slog han igen til Lyd for at kundgøre Forlovelsen. Han gjorde det saa kort som muligt; men alligevel — og skønt de fleste var forberedte — vakte hans Meddelelse en livlig Bevægelse rundtom ved Bordet.

Idet nu Per rejste sig for med Glasset i Haanden at modtage Selskabets Lykønskninger, og mens Luften omkring ham pludselig ligesom fyldtes og svulmede af hans Navn, kunde han ikke lade være med at tænke paa, at det ikke var for hans egen Skyld, man hyldede ham, men alene som Jakobes Tilkommende og som Philip Salomons vordende Svigersøn. Denne Tanke knugede hans sideniuske Selvfølelse og stemte ham ikke blidere overfor den hele Forsamling. Skønt det ikke blev ham helt bevidst, havde han aldrig saa stærkt som i disse Øjeblikke fornummet sin Slægts nedarvede Uvilje mod dette verdensglade, frimodigt nydende Selskab, der kaldte sig selv det gode. Lyden af den hundredstemmige Snakken, hvori der enkelte Steder blandede sig fremmede Tungemaal, lød i hans Øre som en Papegøjekoncert. Den Tid var længst forbi, da han som en Bondedreng lod sig blænde af Glansen fra dette Rigmands-Samfund. Han saae sig mere og mere ond paa alting. Bordets pragtfulde Blomsterudsmykning, der maatte have kostet flere hundrede Kroner; de vægtige Sølvopstandere og det øvrige,